

Гаррі Поттер і таємна кімната. Грифіндорське видання

КУПИТИ

У другий рік навчання Гаррі Поттера у Гоґворті похмурі передбачення Доби збуваються: лиховісні напади лишають учнів знерухомленими. Шукаючи вхід до Таємної кімнати, Гаррі з друзями ґрифіндорцями Роном і Герміоною заходилися варити збіса каверзну багатозільну настійку...

Це прегарне видання, створене спеціально для ґрифіндорців, ушановує гоґвортський гуртожиток, який славиться відвагою, сміливістю та рішучістю. Насолоджуйтеся вражаючими ілюстраціями лауреата медалі Кейт Ґріневей Леві Пінфолда і захопливими гуртожитськими цікавинками.

Гордо носіть кольори вашого гуртожитку!

Розділ перший

Найгірший день народження

Уже не вперше в будинку номер чотири на вуличці Прівіт-драйв сніданок починався зі сварки.

Містера Вернона Дурслі з самісінького ранку розбудило гучне ухкання, що долиняло з кімнати його племінника Гаррі.

— Уже втретє на цьому тижні! — горлав він за столом. — Як не можеш заткнути пельку тій сові, то хай вона вимітається звідси геть!

— Їй нудно, — вкотре намагався пояснити Гаррі. — Вона звикла літати. Якби ж я міг випускати її вночі...

— Я що — схожий на ідіота? — гаркнув дядько

Вернон, з пишних вусів якого звисав шматок яєшні. — Я знаю, що станеться, коли її випустити.

Він похмуро презирнувся з Петунією, своєю дружиною.

Гаррі хотів щось заперечити, але його слова заглушила гучна відрижка Дадлі, Дурслівського сина.

— Ще шинки!

— Візьми зі сковороди, золотко, — сказала тітка Петунія, розчулено глянувши на свого розгодованого сина. — Треба, щоб ти наїдався, поки вдома... Щось я не довіряю тим шкільним харчам.

— Дурниці, Петуніє, я ніколи не голодував, коли вчився у Смелтінісі, — заперечив дядько Вернон. — Дадлі там нічого не бракує, правда, синку?

Тілистий Дадлі, сідниці якого аж звисали з кухонного стільця, вишкірився й повернувся до Гаррі:

— Подай сковороду.

— Ти забув чарівне слово, — роздратовано обізався Гаррі.

Ці кілька простеньких слів подіяли на решту родини просто приголомшливо: Дадлі аж похлинувся й гепнувся зі стільця з таким гуркотом, що здригнулася вся кухня; місіс Дурслі зойкнула, затуливши руками рота; містер Дурслі зірвався на ноги, а вени на його скронях запульсували.

— Я мав на увазі "будь ласка"! — швиденько пояснив Гаррі. — Я не хотів...

— ЩО Я ТОБІ КАЗАВ, — заверещав дядько, бризкаючи слиною, —
— Але ж я...

— ЯК ТИ СМІЄШ ПОГРОЖУВАТИ ДАДЛІ! — ревів дядько Вернон, гупаючи кулаком по столу.

— Я ПОПЕРЕДЖАВ ТЕБЕ! Я НЕ ТЕРПІТИМУ ПІД ЦИМ ДАХОМ ЖОДНИХ НАТЯКІВ НА ТВОЮ НЕНОРМАЛЬНІСТЬ!

Гаррі перевів погляд з багряного дядькового обличчя на зблідлу тітку, яка намагалася підвести з підлоги Дадлі.

— Добре, — мовив Гаррі, — добре...

Дядько Вернон знову сів, сопучи, немов захеканий носоріг, і пильно стежив за Гаррі кутиками своїх вузьких колючих оченят.

Відколи Гаррі прибув додому на літні канікули дядько Вернон ставився до нього, немов до бомби, що ось-ось вибухне, бо Гаррі й не був нормальним хлопцем. Справді, ще ненормальнішого хлопця годі було й уявити.

Гаррі Поттер був чарівник — чарівник, який щойно закінчив перший клас Гогвортської школи чарів і чаклунства. І якщо Дурслів аж ніяк не тішило його повернення до них на канікули, то уявіть собі, що почував сам Гаррі.

Він так сумував за Гогвортсом, що цей сум можна було порівняти хіба з постійним болем у шлунку.

Він сумував за замком з його таємними переходами і привидами, за уроками (окрім лекцій Снейпа, майстра чарівного зілля), за совиною поштою, за бенкетами у Великій залі, за своїм ліжком на чотирьох стовпчиках у спальні в одній із веж, за відвідинами лісника Гегріда, що жив у хатинці на узліссі Забороненого лісу. А особливо він сумував за квідичем — улюбленою спортивною грою чарівників (шість високих стовпів-воріт, чотири летючі м'ячі й чотирнадцять гравців на мітлах).

Привізнивши Гаррі додому, дядько Вернон замкнув у комірчині під сходами усі його книжки заклинань, чарівну паличку, мантиї, казан і супермітлу "Німбус-2000". Хіба Дурслів обходило, що Гаррі не виконає

домашніх завдань і що, не тренувавшись усе літо, він може втратити місце в команді? Дурслі були тими, кого чарівники називають маглами (в чійх жилах немає жодної краплинки чаклунської крові), і для них найбільшою ганьбою було мати в родині чарівника. Дядько Вернон навіть почепив замок на клітку Гарріної сови Гедвіги, щоб вона не могла передати листа кому-небудь з чаклунського світу.

Гаррі ну ніяк не був схожий ні на кого з Дурслів.

Дядько Вернон був такий огрядний, що, здається, навіть шиї не мав, зате його обличчя прикрашали пишні чорні вуса. Тітка Петунія була кощава й мала кобиляче обличчя: Дадлі був білявий, рожевощокий і тілистий. А от Гаррі був маленький і худорлявий, з блискучими зеленими очима і чорним чубом чарів і чаклунства. І якщо Дурслі аж ніяк не тішило його повернення до них на канікули, то уявіть собі, що почував сам Гаррі.

Він так сумував за Гогвортсом, що цей сум можна було порівняти хіба з постійним болем у шлунку.

Він сумував за замком з його таємними переходами і привидами, за уроками (окрім лекцій Снейпа, майстра чарівного зілля), за совиною поштою, за бенкетами у Великій залі, за своїм ліжком на чотирьох стовпчиках у спальні в одній із веж, за відвідинами лісника Гегріда, що жив у хатинці на узліссі Забороненого лісу. А особливо він сумував за квідичем — улюбленою спортивною грою чарівників (шість високих стовпів-воріт, чотири летючі м'ячі й чотирнадцять гравців на мітлах).

Привізнивши Гаррі додому, дядько Вернон замкнув у комірчині під сходами усі його книжки заклинань, чарівну паличку, мантиї, казан і супермітлу "Німбус-2000". Хіба Дурслі обходило, що Гаррі не виконає домашніх завдань і що, не тренувавшись усе літо, він може втратити місце в команді? Дурслі були тими, кого чарівники називають маглами (в чійх жилах немає жодної краплинки чаклунської крові), і для них найбільшою ганьбою було мати в родині чарівника. Дядько Вернон навіть почепив замок на клітку Гарріної сови Гедвіги, щоб вона не могла передати листа кому-небудь з чаклунського світу.

Гаррі ну ніяк не був схожий ні на кого з Дурслів.



КУПИТИ